

FOLK OG LAND

NR. 26 — 11. ARGANG

LØRDAG 13. OKTOBER 1962

LØSSALG 75 ØRE

LEGENDEN OM «HITLER-KRIGEN» RIDDER, DØD OG DJÆVEL

VITENSKAPELIGE ARBEIDER FREMSTILLER FORHISTORIEN TIL ANNEN
VERDENSKRIG SLIK DEN VIRKELIG VAR.

Hitler fikk sitt store fredsarbeide avbrutt av krigen.

Da den britiske regjering 3. september 1939, etter å ha tilbakevist et italiensk meglingsforslag, erklærte Tyskland krig, satte det straks inn en verdensomfattende propaganda for å gi Hitler eneskylden nettopp for denne hendelse som han utvilsomt ikke ønsket.

Skjønt propagandaen ble kraftig understøttet først og

fremst av den amerikanske presse, fant det dengang nystiftede britiske informasjonsministerium det ikke så ganske enkelt å bringe sin legende om «Hitler-krigen» ut på markedet. Altfor tydelig husket de samtidige de siste to tiår fra 1919 og fremfor alt den siste britiske innblanding i Polen, «blankogarrantien» og den uforståe-

lige lidenskap for Danzig. Den tidligere premierminister Lloyd George hadde jo allerede i Versailles betegnet den polske «korridoren» som Europas farligste punkt.

Straks ved begynnelsen av annen verdenskrig høpet de drastiske motargumenter seg opp mot Londons propagandapåstander at verden var blitt innviklet i en ny konflikt bare på grunn av de tyske utfordringer. Selv innbitte tyskerhatere ble mere lavmælte da sovjetrusserne marsjerte inn østfra i det av England garanterte Polen uten derfor å motta en britisk krigserklæring. Denne gåte ble først løst da det 19. oktober 1939 ble meddelt Underhuset en regjeringserklæring at «garantien» likeoverfor Polen bare gjaldt likeoverfor Tyskland, ikke likeoverfor andre europeiske land! Det var altså bekreftet det som Hitler hadde hevdet, at det for engelskmennene ved deres garantipolitikk slett ikke dreiet seg om oppretholdelse av Polen, heller ikke om sikring av freden, men om innkretsingen og ødeleggelsen av Tyskland.

Ikke mindre pinlig for krigspropagandaen til Tysklands motstandere viste det seg å være at det av de offentliggjorte dokumenter fra det polske utenriksdepartementet, som var blitt tatt som bytte av tyskerne i Warzawa og som ble offentliggjort, med uomtvistelig tydelighet ble bragt for dagen at den amerikanske president Roosevelt hadde drevet en lidenskapelig krigshetserviksomhet spesielt vinteren 1938-39.

Resultatet av slike og andre overbevisende dokumenter var at den britisk-amerikanske verdenspropaganda, som fra 1941 av fikk akkompagnement av de dumpe toner fra sovjetiske trompeter, ikke hadde noen lett oppgave så lenge de tyske armeer fremdeles kjempet og den tyske stemme kunne gjøre seg internasjonalt gjeldende. Minnet om krigsskyldpropagandaen og Northcliffe-løgnene fra første verdenskrig gjorde også sitt, slik at «propagandaslaget forble uavgjort helt

Det etterlengtede øyeblikk: Roosevelt bekrefter krigstilstanden med Tyskland.

Albrecht Dürer tegnede i 1513 det berømte Billedet »Ritter, Tod und Teufel«, som han lod stikke i Kobber, og som over alt har bragt Mennesker til at tænke sig om. Han selv døde 1528, og dette Billedet stammer fra en voldsom Brydningstid, hvor der blev brygget sammen til store og blodige Begivenheder, en skæbnesvanger Tid, hvor Verdensanskuelerne skulde sætte Verden i Oprør — ligesom i vore Dage. Vi ser en pansret Ridder, rank og saddelfast, fuldt væknet og rolig ride frem paa sin ædle Ganger uden at værdige sine uhyggelige Følgesvende et Blik, Døden, en hæslig Gamling, der holder Timeglasset op for ham, og Djævelen med Vildsvinetryne, med Horn og Kløer, der følger efter ham. Fulgt af sin Hund, med (Forts. side 8)

President Roosevelt og hans uhyggelige finansminister Morgenthau

(Forts. side 2)

Legenden om «Hitler»

(Forts. fra side 1) til inn i den siste krigsperiode. Først da sammenbruddet av den tyske militære motstandskraft avtegnet seg og de tyske argumenter ikke kunne finne noe ekko mere, fordi en beseiret ikke har noen stemme, kunne tesen om «Hitler-kriegen» erobre verdensmeningen.

De dystre Nürnberg-prosesser kan også tydes derhen at en oppsamlet ergrelse over de årelange tyske henvisninger til de anglo-amerikanske-sovjetiske krigsforberedelser utladet seg i en overdimensjonert hevnakt.

«Dokumentene var ikke bare utvalgt for å demonstrere de anklagedes krigsskyld, men også for å hemmeligholde de anklagende makters krigsskyld» — med denne bemerkning trer Oxford-historikeren A. J. P. Taylor, som nylig vakte oppsikt ved en kritisk bok om årsakene til annen verdenskrig, åpent frem i dagen. Taylor har også en rekke andre oppsiktvekkende bemerkninger. Med treffende ironi nevner Taylor således eksempelvis at erklæringen om at Hitler alene hadde planlagt og forårsaket annen verdenskrig «tilfredsstilte alle», fremfor alt dem som i likhet med Churchill hadde forkjent den «allerede før krigen var brutt ut».

Spottende slår Taylor fast:

«Mest tilfredsstilte denne erklæring tyskerne, bortsett fra noen ubotferdige nazister. Efter første verdenskrig forsøkte tyskerne å skyve skylden fra seg og over på de allierte, eller å foregi at ingen var skyldige. Det var en enklere fremgangsmåte å velte skylden over på Hitler. Han var død og ufarlig. — Ingen mengde av posthum skyld kunne utfordre ham. Skylden for alt — annen verdenskrig, konsentrationsleirene, gaskamrene — alt kunne veltes over på hans skuldre uten at han beklaget seg. Var Hitler skyldig, så kunne enhver tysker påberope seg sin uskyld, og slik ble tyskerne som før var de mest hårdnakede motstandere av krigsskyldtesen nå dens mest energriske forfekttere».

Ikke bare Taylor selv har deltatt i å gjøre en slutt på en slik historieforgfalsknings bekjemming idyll. Før han hadde allerede noen modige amerikanske professorer gått igang med å undersøke kjennsgjerningene grundig og å finne dem frem i arkivene. Det viste seg at de av de tyske tropper i sin tid i Warszawa funne «Potocki»-akter bare gav et beskjedent speilbilde av Roosevelt's årelange omfattende virksomhet. Den

amerikanske president viste seg ikke bare å ha vært interessert fordi en verdenskrig ville gi ham et påskudd til hans tredje kandidatur, men også fordi han håpet å arve det britiske verdensrike og dessuten sympatiserte med Sovjetsamveldet. Roosevelt's «bakdør til krigen» skildrer spesielt professor Charles Callan Tansill på basis av inngående studier i det amerikanske utenriksdepartementets fjell av dokumenter, som han fikk adgang til under den republikanske president Eisenhowers regjeringstid. —

Nylig har en amerikansk historiker også tatt seg av den engelske side av det historiske problem og i et beundringsverdig grundig verk på over 800 sider under titlen «Den påtvungne krig» skildret hvorledes spesielt den daværende britiske utenrikssminister Lord Halifax hadde forsiktig rettet hovedsakelig oppmerksomheten mot krigsskyldlegenden nettopp i dag er av spesiell betydning både for nåtiden og fremtiden. Først når vi får et fullstendig overblikk over katastrofepanoramaet i 1939, og en heller ikke lar ute av betrakting de utenrikspolitiske virkninger av den innenrikspolitiske tyske sammensvergelse (belysningen av den er av spesiell interesse i boken til fru v. Ribbentrop), først da har vi fast fot under føttene og kan sette oss fornuftige mål med hensyn til tyskernes stilling bland folkene, slutter forlaget.

For kort tid siden sendte imidlertid det tyske Druffel-Verlag ut et omfattende vitenskapelig verk, som for første gang belyser også fra tysk side forhistorien til annen verdenskrig så grundig og så klart som den fremstiller seg etter alt en vet idag. Fru Annelies von Ribbentrop, som siden hun bearbeidet sin manns etterlatte opptegnelser er fortrolig med det historiske stoff, har i et årelangt grundig studium undersøkt og prøvet kildene og den foreliggende litteratur.

Forlaget sier at det har påtatt seg denne omfangsrike offentliggjørelse i bevisstheten om at overvinningen av krigsskyldlegenden nettopp i dag er av spesiell betydning både for nåtiden og fremtiden. Først når vi får et fullstendig overblikk over katastrofepanoramaet i 1939, og en heller ikke lar ute av betrakting de utenrikspolitiske virkninger av den innenrikspolitiske tyske sammensvergelse (belysningen av den er av spesiell interesse i boken til fru v. Ribbentrop), først da har vi fast fot under føttene og kan sette oss fornuftige mål med hensyn til tyskernes stilling bland folkene, slutter forlaget.

Annelies von Ribbentrops bok «Verschwörung gegen den Frieden» kan bestilles gjennom FOLK OG LANDS BOKTJENESTE. Den er et mektig verk på hele 500 sider og koster innbundet kr. 50,—.

TIL VÅRE ABONNENTER
Det nærmer seg fornyelsen av abonnementet for 1963 og vi vil derfor allerede nå gjøre våre abonnenter opmerksom på at vi i likhet med alle andre er nødt til å følge med i den inflasjonen re gjeringen har påført landet, med en mindre forhøyelse av abonnementsprisene.

Vi hadde håpet å kunne holde de gamle priser, men etter at ekspedisjonskostnader og portoutgiftene først gikk opp og vi nå til slutt har fått en økning i trykningskostningene på 20 prosent, lar dette seg ikke gjøre.

For å få våre utgifter dekket med de ordinære inntekter måtte vi ha kr. 50,— pr. år for abonnementet, og de aller fleste kunne vel også klare å betale dette uten å lide større savn, men vi viser likevel tilbake for å ta de fulle konsekvenser av vår økonomiske situasjon, og har nøyet oss med å sette abonnementsprisen til kr. 36,— pr. år, altså en stigning på 20 prosent i likhet med stigningen i trykningskostningene. Det må imidlertidstå klart for alle at vi da fortsatt må basere oss på økonomisk støtte utenom selve abonnementsprisen slik som vi har måttet gjøre det hittil.

Vi ber derfor alle våre venner og lesere om, såsant de bare er i stand til det, å betale for avisen det det virkelig koster å fremstille den: kr. 50,— pr. år.

Og da vi erfaringmessig vet at ikke alle makter dette, så må vi også be de som sitter bedre i det å yde

enda en liten skjerv i tillegg til hjelp for dem som ikke klarer mere enn den fastsatte pris.

Blant våre leseres finnes det også noen få som sitter så trangt i det at de har vanskelig for, selv med den beste vilje, å klare endog de kr. 36,— pr. år. Vi vil ikke slå hånden av dem for det hvis de skriver til oss og forklarer hvorledes det ligger an. Støtten fra dem som bedre råd har skal blant annet også brukes til det.

Hvis noen synes det er urimelig av oss å be om slik støtte, så må vi få lov til å svare at det er absolutt nødvendig hvis vi skal kunne holde det gående som før, og dernæst er det kanskje ikke urimelig som et sammenligningsgrunnlag å peke på at vår svenske kollega FRIA ORD ved hvert eneste årsskifte må kreve innbetalt en ekstra støtte i tillegg til den abonnementsprisen som er like høy som vår på over 100.00 svenske kroner. For vår egen del ville vi være glade for å få fjerdeparten, og det burde vel Vidkun Quislings gjenlevende kampfeller kunne klare når en i Sverige kan reise det mangedobbelte beløp.

Som vanlig vil det med numret for lørdag 3. november medfølge en giroblankett for fornyelse av abonnementet for 1963. Vær så vennlig å huske forhøyelsen og husk at det er helt nødvendig for oss å få økonomisk støtte i tillegg til abonnementsprisen fra alle som på noen måte er i stand til å gi oss det.

FOLK OG LANDS STYRE.

FOLK OG LANDS MINNEALBUM:

Falt i øst i kampen for Europa

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSEM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Nydemokratisk vånde

En kan faktisk imellom føle en viss medlidenshet med de stakkarne som skal manøvrere den norske propagandasuten gjennom alle de skjær som stadig dukker opp i det nydemokratiske løgnhavet. For løgnen og historieforfalskingen og den kvalmende selvforherligelse, som dagens norske demokrati er bygget opp på, har en utrolig evne til å dukke frem med regningen på de mest upassende tidspunkter.

Nå kan man naturligvis gjøre som i de norske avisredaksjonene: trekke nattluen godt ned over ørene og som hin kjerring mot strømmen holde på det autoriserte vrøvl mot all fornuft og i strid med alle kjennsgjerninger. Det er vel faktisk den eneste brukbare vei hvis skuten ikke skal humpe fra skjær til skjær. Men, så er det jo noen som ikke er fornøyet med å spille denne gamle eventyrrolen, eller for alt vi vet kanskje er så lite begavede at de faktisk tror på løgnen og skrytet omkring det som var Norges dypeste nedverdigelse.

Og i denne forbindelse får en kanskje først og fremst nevne norsk rikskringkasting hvis nye sjef har lansert linjen med «dristige» programmer. For hva kan vel være dristigere i Norges land enn å nevne sannheten, å gå mot propagandastrømmen, å la også andre meninger enn de autoriserte slippe til?

Slik tenkte kanskje kringkastingsmannen Brauteset, men var nok ikke ganske klar over hvor langt hinsides den ustvedtske dristigheten han var da han tillot seg å intervju en tysk soldat, som hadde gjort hele okkupasjonen med og som nå var blitt nesten god nordmann på Møre sammen med sin norske kone.

Det viste seg nemlig at denne tyske okkupant overhodet ikke hadde merket noe til hele motstandskampen mot tyskerne, den som har avfødt så mange bøker, så mange taler og så meget skryt. Denne mindre begavede krigsmann hadde faktisk trodd at fiendtlighetene i Norge opphørte da det ble undertegnet en høytidelig våpenstillstandsavtale gjeldende for verdenskrigens varighet. Men så har da tyskerne også alltid hatt vanskelig for å følge med i folkerettens finesser!

Tydeligvis har de tapre motstandfolkene også alltid oppholdt seg andre steder enn der den tyske soldaten var — skjønt det lyder jo merkelig siden nesten hver eneste nordmann idag er en slags motstandshelt — for han hadde, for å citere VG, «gjennom alle okkupasjonsårene — — hatt inntrykk av at nordmennene var vennlige overfor tyskerne». Dette var naturligvis ikke så bra og provosert av VG erklaerer da også hallomannen at han gjorde det uheldige intervjuobjekt oppmerksom på at «vi var på alliert side fra første dag krigen begynte og helt til slutt». Hertil bemerket tyskeren lakonisk at «han hadde aldri fått den oppfatningen».

Det som forøvrig har rystet den dristige kringkastingssjef mest er tyskerens uttalelse om at «tyskere og nordmenn burde stå sammen fordi de var germanere». En slik grov beskyldning kan han ikke la sitte på seg og herr Ustvedt uttaler da også indignert til **FRIHETEN** at «slike uttalelser burde ikke ha framkommet. Spørsmålet om tilknytning til EEC er ikke et rasemessig, men et politisk spørsmål».

Vi får overlate til alle de «gode» patriotene sorgen over at det nå endelig er avslørt som i eventyret at keiseren og de selv ingen klær hadde på, eller som en innsender i **AFTENPOSTEN** sier: «Jeg har trodd at gleden over vår gode

Dengang: Tsar-Russland**Idag: Sovjet-Russland**

Den fransk-schweiziske filosof Amiel (d. 1881) skrev i 1856 følgende om Russland: «Skjebnens harde prøvelser har satt sitt stempel på den moskovitiske rase. En spesiell dyster stridbarhet, en slags primitiv villhet, en bakgrunn av barbarisk hardhet, som under omstendighetenes trykk kan bli uforsonlig og hensynsløs, en kall, uteimelig makt, som heller vil tilintetgjøre verden enn kapitulere, — et barbariske horders uforgjengelige instinkt som fortsatt holder seg i en halvsivilisert nasjon.

Hvilke forferdelige herskere ville ikke russerne bli om de skulle komme til å utvide sin makt ut over sine grenser? En iskall despotisme, et tyranni slik som verden aldri tidligere har kjent det, stumt som mørket, kalt som is, ufølsomt som bronse, et slaveri uten lønn eller hvile.»

Denne for hundre år siden uttalte profeti er gjengitt i et Forord av domprost William Ralph Inge, Dean of St. Pauls i London — i boken **Advance to Barbarism**, av den britiske jurist F. J. P. Veale. (2. opplag fra C. C. Nelson Publishing Co. Appleton Wisconsin USA 1953).

Domprost Inge har for egen regning føyet til:

«Kanskje i tiden som kommer, om ikke så lenge, vil det ikke bli så lett å glemme at det var denne fiende tyskerne kjempet mot i siste krig».

Sentinel.

nasjonale holdning under okkupasjonen var berettiget, nu er vi alle stemplet som godmodige mitlauvere, som var riktig glade i våre rasfrender okkupantene».

Men hadde hallomannen vært litt bedre orientert om okkupasjonsforholdene, så hadde han nok stillet sine spørsmål litt anderledes. Hadde han isteden spurte om tyskeren hadde lagt merke til den uhyre patriotiske motstandskamp som til fordel og glede for Terboven og hans okkupanter var rettet mot Nasjonal Samling og Quisling, så ville han utvilsomt svart ja. Og da hadde både sannheten og den hellige grav vært vel forvaret og da hadde den ustvedtske dristigheten båret brukbare nydemokratiske frukter.

Daglig friske blomster**SYNNØVE LIE****Blomsterforretning****Kranser til alle priser**
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30**O. K.:**

SKAMMENS MUR

Unge Høyres sentralstyre har sendt en protestresolusjon til Krustsjov mot «skammens» mur i Berlin.

Men hvem faller egentlig skammen på?

I 1944 satt der tre «herrer» «amerikaneren» Roosevelt, «briten» Churchill og «israeleren» Morgenthau i Quebec og delte opp Europa i «soner» (Byrnes: «Ærlig talt» side 248). Den amerikanske utenrikssministeren fikk ikke lov å være med på dette møte.

Slik som disse «herrene» hadde bestemt, slik ble det iverksatt av deres lakeier.

Det er altså ingen tilfeldighet at bolsjevikene i dag står i Berlin.

Hvorfor river ikke demokratene muren ned?

Når en pøbel i Oslo overfaller en dame midt på lyse dagen, og en politikonstabel står med hendene i buksebremmene og ser på, og bare roper — fy skam! Hvem har da skammen?

I 1940 hadde en av ovennevnte «herrer» bestemt at 150,000 mann skulle gå i land i Trondheim fra 10. april og utover (T. K. Derry: «Det britiske felttoget i Norge 1940» side 25).

Hadde britene klart å iverksette planen, så hadde vi idag hatt en «skammens mur» fra den Botniske bukt til Trondheimsfjorden.

Idag har vi et par nye «herrer» som dikterer Vestens «demokratiske materialisme» (demo.-mat.).

En av dem er Kennedy. Han har støttet det slik, at Rest-Europa ikke kan forsvare sig med atomvåpen.

Han vet godt at så lenge han forsvarer «Den frie verden», med konvensjonelle våpen, så vil Europa være krigs-skueplass. Men så snart han begynner å bruke atomvåpen, så vil Amerikas storbyer bli krigs-skueplass.

Derfor vil aldri Europa få atomvåpen. Og skulle det skaffe seg slike våpen selv, så vil Amerika slippe løs en

krig med konvensjonelle våpen i Europa, før atomvåpenene er ferdig. Kan man ikke kalle det materialistiske demokrati i Amerika for et skammens demokrati?

Unge Høyre er med på dette skammens demokrati fullt ut. Det har vært med på å støtte en såkalt Festival, — skammens festival, som går inn for svart demokrati i Sør-Afrika. At ikke Unge Høyre kan forstå at ungdommen i Sør-Afrika heller tar borgerkrig, død og flukt, heller enn «svart demokrati». Og Unge Høyre kan være sikker på at den dagen vi får svart demokrati her i Norge, gjør ungdommen her det samme. Og det samme blir også gjort i Amerika, når tiden snart kommer.

Det finnes nemlig idealer som er høyere enn kronestykker.

Det burde Unge Høyre forstå. Og de konservative burde ikke trekke hit opp en mengde venstre-radikale svarte, som bare tenker på å underminere de hvites stilling over hele verden, for selv en gang å ta makten ved hjelp av sitt flertall og sitt svarte «demokrati». Vi har fått en «skammens konservatisme» her i landet.

Og bøndene går også med på dette under navn av centerungdommen. Hva er det?

Utenfra blir Europa klemt av folke-demokratiet.

Innenfra blir det sprengt av det svarte demokratiet.

Og forsvarerne tilhører «skammens demokrati»

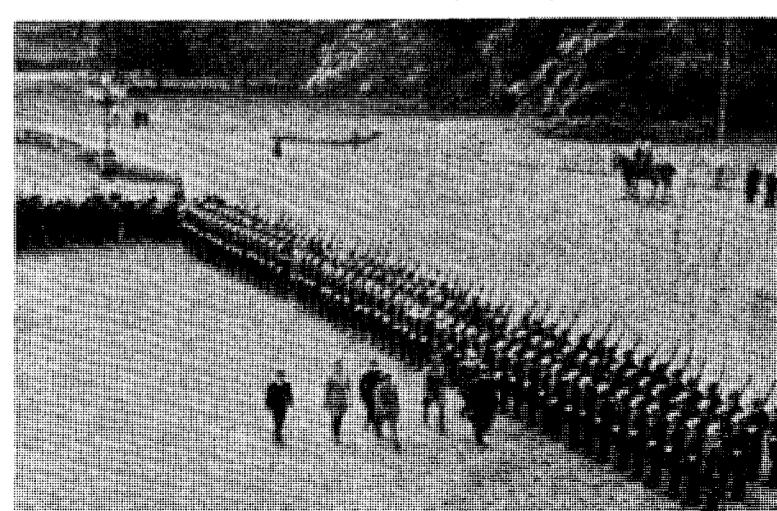
Resultatet aner vi:

Europas demo.-materialister begynner nu å høste frukten av den sed som Roosevelt sådde i Europa for 20 år siden, — en skammens frukt.

Kanskje Unge Høyre, får oppleve at Krustsjov river Berlinmuren ned, — på sin måte, — mens «skammens demokrati» står og ser på.

O. K.

Det var en gang - -

Tusenvis av unge norske menn dro frivillig til østfronten for å forsvare Europa i skjebnekampen. Her inspirerer ministerpresident Quisling medlemmer av statspolitiet som hadde meldt seg til kampen mot bolsjevismen i 1942.

Oberst Konrad Sundlo:

NARVIK 1940

B. Før 9. april:

Efter at den norske nasjon hadde sett hva som hendte 1940–45 gikk den hen og godtok Torp som statsminister, mens Nygaardsvold fikk ærespensjon og borgerdådsmedaljen i gull.

Hva skal man si til slikt?

Andre nasjoner ville ha sparket disse herrer ut av det offentlige liv for bestandig og kanskje stillet dem for krigsrett. Men nordmennene gjorde ikke det. Kanskje de mente det var nasjonen selv som skulle for retten. Det var jo den som hadde satt de to herrer inn på tinget. — Så han vil kanskje få rett Henrik Ibsen i det han skriver i et brev til Bjørnson like før han var ferdig med Peer Gynt: «Det er noe inne i meg som sier at det for vårt folk ikke er stillet evigheten, men kun en kort termin. Det vil møte knappestøperen på sin vei og av ham sammen med annet vrakgods smeltes om og gå opp i en ny og større nasjon».

Arbeiderpartiets avrustningsprogram som det arbeidet for gjennom mange år, lød slik:

Vernepliksloven av 19. juli

«BYEN MED KANONEN»

1910 med senere forandringer oppheves.

Samtlige festningsverker nedlegges. Det materiell for hær og marine som frigjøres ved avrustningen, overføres til andre offentlige virksomheter eller selges.

Militære verfter, fabrikker, verksteder, laboratorier m.m. overgår til sivil virksomhet eller avvikles.

Militærvesenets administrative organer og militære skolevirksomhet avvikles. Det personell som ved avrustningen overflødiggjøres, overføres til annen beskjefligelse eller holdes skadesløs av det offentlige.

Da Nygaardsvold ble statsminister 20. 3. 1935, var dette hans «forsvarsprogram».

Nygaardsvold var en hedrlig mann. Han trodde avrustning ville skaffe hans fedreland fred, så han kan ikke kritiseres for annet enn feilbedømmelse. Da er det verre med de borgerlige som mente at landets forsvar måtte styrkes, men som dessuaktet lot det forfalle. De hadde flertallet i Tinget i alle år frem til 1940, og har derved hovedansvaret for at vårt land i 1940 bare hadde en leketøysarmé.

Engang jeg som oberst var i Oslo, oppsøkte jeg forsvarsminister Monsen. Det var i den tiden da ministerens meningsfeller griset til garnistene i Oslo ved å spytte på dem og omtalte oss offiserer som «sølv- og gullgalloneierte mordere».

Jeg vil i denne forbindelse nevne at min regimentsskriver, löytnant Kristian Haakvik engang skrev til meg:

«En mann i uniform var en vederstyggelighet og selv en ubetydelig sersjant kunne oppleve hånsord, spyting og

steinkast på sin fredelige ferd gjennom Narvik».

Jeg gikk opp til min høyeste overordnede, og så sa jeg: «Det er en ting jeg gjerne vil nevne for Dem. Der har i den senere tid vært adskillig forsvarsfiendlig agitasjon i pressen og på monen. Der har vært delt ut forsvarsnedbrytende litteratur, og jeg har innmeldt forholdet til høyere myndighet uten at det er blitt gjort noe for å stoppe uvesenet.

For meg ser det derfor ut som om det er lovlig å tale nedsettende om vårt lands forsvar. Men når det er så, må vel jeg som offiser kunne få tale forsvarrets sak til min avdeling uten å bli skjelt ut slik som tilfellet er nå. — Er ikke ministeren enig i det?»

Men det var han nok ikke. «De må nemlig være oppmerksom på det, oberst, at når De som regimentsjef taler til Deres underordnede, øver De lindrig vold mot dem. Og det kan vi nok ikke tillate».

Nedrivningsarbeidet ut gjennom årene før 1940 knekket vårt forsvar og knekket befalets arbeidsglede. Hærrens ryggrad, flere tusen fastlønnede underoffiserer, ble sløyfet, og likeledes var det med de fastlønnede offiserer. Det gikk tilslutt så langt at offiserene fikk betaling for å søke avskjed: Hvis de ville søke avskjed, skulle de få beholde mesteparten av sin gasje, opptil 90 %, mot en minimal tjeneesteplikt under våpenøvelser. På den måten kunne det skje at det engang ved et regiment var 3 intendanter:

Den virkelige intendant som arbeidet, og 2 som hadde vært intendanter før ham, men hadde tatt avskjed på «redusert lønn».

Innsparingen var med andre ord svindel.

Om innsparingen skrev forresten militærkomiteens formann, major Alf Mjøen under 16. august 1945:

«Overlege Scharffenberg innrømmer i «OPPGJØR NÅ» at Arbeiderpartiet fra 1935 hadde hovedansvaret for ri-kets skjebne, men ikke ene-ansvaret», og uttaler forøvrig at okkupasjonen ble mange ganger dyrere enn det ville vært å oppruste systematisk».

Mange ganger dyrere, ja. Jeg har forsøkt et regnestykke: Det beløp som okkupasjonsmakten ifølge Norges Banks oppgave, kostet landet — utenom ødeleggelsen av byer og Finnmark etc. — er

IV.

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSMO)

XXX.

I hallen bearbeider man fremdeles de to pianoer som i kappestrid. Elvira Blümelein sitter fremdeles på den strågule benk og røker. Da hun ser de to menn komme reiser hun seg straks og går mot dem med små dansetrinn.

«Jeg heter Elvira Blümelein», lesper hun kokett og strekker hånden frem mot kommissæren.

Doktor Hora stikker begge hendene i lommen og ser taus på henne. Doktor Braun behøver ikke å spille / nervøs, han er det virkelig. Han synes jo litt synd på den gamle komiske geita.

«Jaså, De heter altså Blümelein?» sier doktor Hora avmålt. «De er altså tysk?»

«Jeg er jødinne».

«Tysk jødinne. Blümelein er jo et tysk navn».

«Men alle jøder har jo tyske navn!»

«Det er mulig, nettopp fordi de alle sammen er tyske jøder. De snakker forøvrig bare dårlig tsjekkisk».

Fru Blümelein ser inn i disse hårde, svarte øynene som hypnotisert. Mekanisk løfter hun hånden og vil ta et drag av sigaretten, men doktor Hora slår henne over håndbaken med neven.

«Hva er det du tillater deg, du frekke jødesvin, hva er det du finner på?? Blåse røken rett i ansiktet på meg? På meg?» knurrer han truende.

Da har han imidlertid ikke regnet med Elviras svake side, som er hennes eneste styrke. Helt til hun ble transportert til Theresienstadt hadde hun alltid skammet seg over sin avstamning.

Først i ghettoen ble det en selvbevisst jøde av denne for lengst døpte jødinne. Jo mere hun ble utskjeld desto mere klamret hun

seg fast til sin nyfødte rasestoltethet. I de lange sovnlose netter drømte hun om en jødisk skole, en mørnsterskole for jødiske barn, som hun senere skulle stiftet ved hjelp av sine penger. Nå er dette «senere» endelig der — og hun er igjen en svinejøde. Fra de vannblå øynene hennes renner hele bekker av tårer ned over hennes for lengst utvaskede make up, men hun griper trossig en ny sigarett, hun tenner den og tar et første drag.

Doktor Braun ville helst ha forsvunnet straks. Han kjener vennens ubeherskede hissighet, han kan forestille seg hva som vil komme. Han vil ikke hindre det, men han vil helst ikke være tilstede.

Det skjer imidlertid intet. Ingen slag, ingen skrik. Kommissæren snur seg til ham og sier ganske rolig: «Blümelein er arrestert».

«Så? Hvorfor det?» spør doktor Braun adspredt. Han husker imidlertid straks på rollen sin og er plutselig den store forsvarer. «Fru Blümelein var i ghettoen, herr kommissær. Hun har først vendt tilbake igår. Jeg ser derfor ingen grunn, og som hennes advokat må jeg på det bestemteste — — —

«Fru Blümelein er arrestert mistenkt for forsetslig masse-mord, herr doktor. Hun har før sin flukt, formodentlig anstiftet av SS, sperret de tyfussyke jøder inne i en brakke og hindret dermed andre jøder i å kunne yde disse syke hjelpe av noen slags art».

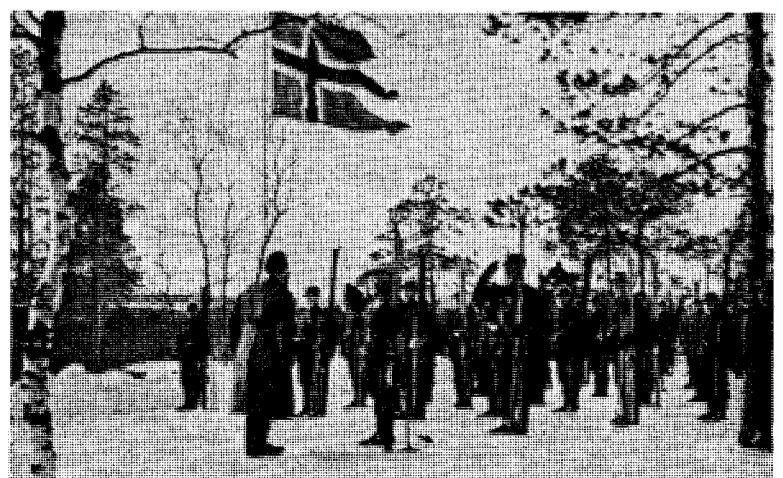
«Men det er jo absurd!» roper doktor Braun opprørt. Nesten oppriktig opprørt.

Pianoene hamrer som besatte, dissonansen av de falske akkor-

Forts. side 7

Det skjebnesvangre øyeblikk da landets styre gikk over i hendene på forsvarsfiendene. Regjeringen Nygaardsvolds tiltredelseserklæring 1935, hvis avrustningsprogram oberst Sundlo omtaler i denne artikkelen.

Dette hadde vi til forsvar av grensen i nord: ett enslig kompani ved Svanvik.

FALLET DR SOBLEN – «mannen som icke var»

Och som dog så angenämt för alla

Norsk dagspresse, norsk rikskringkasting och norsk fjernsyn har berettet meget utförlig om den lithauiske jöde dr. Soblen som förårsakat internasjonale komplikasjoner efter at han som dömt sovjetspion i USA stakk av till Israel och som till svende och sist döde likt mystiskt som beleilig. De norske aviserna har naturligvis heller ikke när det gäller denne sak fortalt sina läsare hurledes det virkelig hang sammen med affären dr. Soblen, så la oss pröva att gjöre det godt igjen ved att gjengi en overmåte interessant sammanfatning i FRIA ORD av det kände merke H.M.P. Saken tör ha sin spesielle intresse för oss fördi en av hovedfigurerna är den norske regeringens spesielle hjertevinn Ben Gurion:

Også Ben Gurion fikk vanskeligheter med sovjetspionen dr. Soblen.

Som alla veta numera - åtminstone få vi väl så förmåda - är den zionistiska världsmakten allenast en illvillig och enfaldig myt, uppfunden av politiska virrhjärnor och kriminella «rasistsare», som katterskt förneka den demokratiska jämlikhetsdogmen och envetet framhärdar i sin reaktionära föreställning, att vitt är vitt och svart är svart. Erkänna må, att detta kättarsläkte blivit mycket fataligt sedan halvtannat årtionde. Den lilla hop därav, som dock ännu existerar i världen, har blivit mycket förfärad och därfor också mycket tystlåten. Den behåller för det mesta sin skepsis för sig själv och söker — därtill i regel nödd och tvungen — avhålla sig från alla inkvisitioriska frågor och jämförelser. Den nya toleranta, humana, demokratiska mänsklighetsreligionen bjuder att så skall det vara, på det att vi alla må bli bröder i köttet och i anden och inför lagen. «Und willst du nicht mein Bruder sein, so schläg' ich dir den Schädel ein» —

Ingen vill i onödan riske-
ra sin skalle (eller sin exi-
stens) bara för nöjet att till-
kännagiva tvivel på de dog-

mer världens maktiga nu en gång förklarat allena salig-görande. Skeptikerna resone-ra väl som så, att man får ge sig tåls och se, vad fram-tiden har i beredskap av eventuella avslöjanden och tillnyktranden. Tiden står ju inte stilla, även om all världens demokrater av flera skäl gärna skulle önska att den gjorde det; och då och då inträffa ju faktisk saker och ting, som på ett aldeles fantastiskt vis ge tvivlarna vatten på kvarn och ställa de troende inför högst besvä-rande och svår bemästrade situationer. Just i dessa dagar har en sådan händelse inträffat, som gett oss en hel del att tenka på och säker-ligen många av världens mächtige ännu mer att fun-dra över. Vi syfta på fallet Soblen, om vilket vi här nedan skola ge en ganska utförlig redogörelse.

Fallet Soblen handlar om en — i och för sig ganska obetydlig — amerikansk jude, som på grund av spioneri för en främmande makt blivit dömd till livstids fängelse av en amerikansk jury och fått denna dom stadfäst av USA:s högsta domstol. Det vore önskvärt, att all världens jämlikhetsförkunnare ville med eftertänksamhet stu-de detta fall och sedan ge oss klentrognna en förklaring, varför denne livstidsdömde sovjetspion — efter domens ikraftträdande, märk väl! — lyckats

- 1) hart när framkalla en regeringskris i Israel;
- 2) ställa den britiska regeringen inför ett som det säges nästan olöst juri-diskt dilemma och

På samma måte som London - -

3) göra det amerikanska polisväsendet till ett åtlöje för all världen.

Vi skulle av alla jämlikhetsapostlar vilja veta, om de kunna föreställa sig, att någon annan dömd brottsling, av vilken nationalitet han än månde vara **utom judisk**, som skulle kunna åstadkomma ett så fantastiskt resultat som denne dr. Robert Soblen, vilken för han dog sedan 2 månader lekt kurragömma med det brittiska rättsväsendet, givit USA:s utrikesminister åtskilliga gråa hår och fått Israels regeringschef Ben Gurion att ådagalägga ett mått av zionistisk solidaritet och arro-gans, som världen har all anledning att skriva sig noga till minnes.

Då vi nu, i väntan på ett svar som givetvis kommer att uteblif, gå att referera mr Soblens sällsamma histo-ri, stödja vi oss på följande källor: dels Time Magazine för den 17 aug., dels ham-burgtidskriften Der Spiegel (nr 34 med datum 22 aug.) och dels slutligen The Guardian för den 15 aug. Sist-nämnda nr av manchester-bladet innehåller ett rätte-gångsreferat från Queen's Bench Division i London som behandlat fallet Soblen. Ur detta referat citera vi här till att börja med dr Soblens personalia:

«Dr Soblen, 61 år, föddes i Lithauen och praktiserade som läkare där till 1941, då han utvandrade till USA. I november 1960 dömdes han av en stor jury i USA såsom befunnen skyldig till två brott, innehållande överbringande av amerikanska försvarshemligheter till en främmande makt (Sovjetunionen — vår amm.), till livstids fängelse. Den 25 juni 1962 meddelades dr Soblen, som i New York hade försatts på fri fot mot borgen, att hans slutliga överklagande av domen hade ogläts av Högssta domstolen. Det skedde kl. 4 på e. m. Kl. 9 på kvällen samma dag flög Soblen, begagnande sig av sin avlidne broders pass, till Tel Aviv i Israel, där de israeliska myndigheterna företogo åtgärder för att få honom avlägsnad ur landet.»

(Forts. side 6.)

OLA O. FURUSETH:

HØK OVER HØK

När det regner som värrst,
så må jeg lete efter årsaken,
för alt har jo en årsak. Høsten
1938 hadde vi også et
veritabelt regnvær utenom
det vanlige, i Gudbrandsdal
var det svær skadeflom.

Vi hadde luktet rök en tid,
vi trodde det kom fra Sverige.
Svenskene sa det kom
fra Finnland, og finnene sa
det kom fra Sovjet. Skogbrander
som varte i uker, —
noen mente at Stalin gjorde
klar skuddfelter for den
commende krig.

Så bröt det løs med tor-
den og regn i tredve timer.
Årsaken var de enorme luft
og røkmasser som steg opp i
stratosfæren og skapte
varmfront der det skulle
være kalt. Mente jeg.

Og nå mener jeg at
Krustsjovs og Kennedys lek
med atombomber får regnet
til å hølle ned over oss.
Kan ingen stanse dem?
Ingen kan vel stanse det
uendelige lementog mot av-
grunnen. Lementog?
Ja, menneskenes lementog,
der de blindt følger ledernes
slagord og valgagn.

Demokrati!
Folkedemokrati!
Ingen bedre?

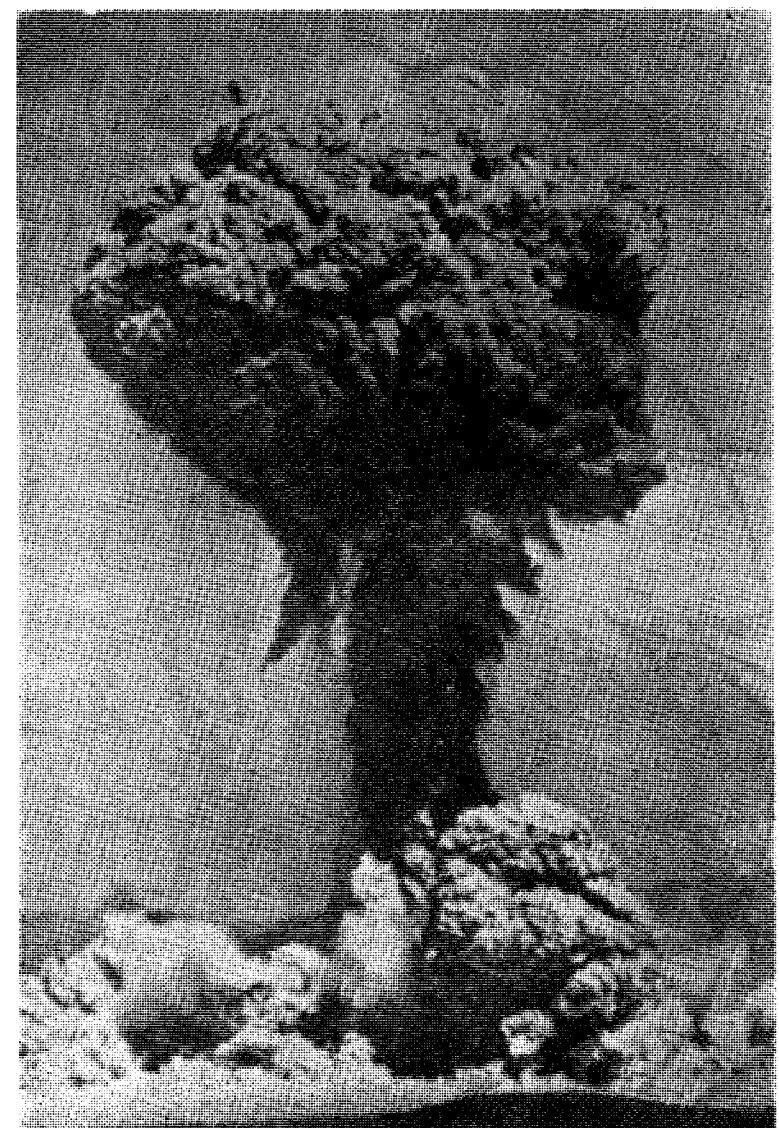
Jo, Levestandard. Høyere
lønn til alle, bil til alle,
pelskaper, sukkeløy på pinne,
is på pinne.

Gjør minst mulig, krev
mest mulig.

Så avfolkes bygdene. Ingen
jente vil stelle dyr lenger,
ingen vil bli gardkone, hvis
ikke brukeren har skog og
bil, så hun slipper å arbeide
i fjøset.

Alle vil inn til Sodoma,
bedre å svi håret på byjaler

(Forts. s. 6)

Fallet dr Soblen – «mannen som icke var»

HØK OVER HØK

(Forts. fra side 5)

(Forts. fra s. 5)

Time Magazine tillägger om dr Soblen ytterligare, att hans spionage hade ägt rum «under krigstid», att hans döde brors pass var utställd i Kanada, att hans vänner hade satt 100,000 dollar i borgen för hans temporära frigivande och att Soblen trodde, att Israel skulle låta honom stanna, men att Ben Gurion nödgades «ge vika för amerikanska påtryckningar» och sända Soblen tillbaka med ett israelskt «El Al» flygplan till USA via London.

OCH NU, PA VÄG TILL London, börjar Soblens verkliga eskapad. Bakgrunden till denna var en upptäckt, som de amerikanska(!) rättsläkarna hade gjort under Soblen-processen, nämligen att den anklagade psykiatrikern Robert Soblen led av «obtotisk leukemi» och «bara skulle ha ett år kvar att leva». Amerikas polismyndigheter «sågo sig därfor inte ha någon anledning att hålla ögonen på Soblen. Denne sovjetspion fick röra sig fritt och fritt förfoga över sitt bankkonto» (Der Spiegel).

Den 25 juni var stunden inne för Soblen. Han hade inte mer än hunnit få meddelande om Högsta domstolens vägran att revidera hans dom, förrän han begav sig till sin bank, lyfte 1.600 dollars på sitt konto och därifrån begav sig till flyghamnen Idlewild, där han i Air France's byrå köpte en flygbiljett till Israel och obehindrat avreste till Løftets Land. New Yorks polismakt, som så sorglöst lämnat den «dödssjuke» spionen ur ögnasikte, stod där med lång näsa. Den amerikanska allmänhetens näsa var om möjligt ännu längre men bistert rynkad.

På israelisk mark hade dr Soblen att börja med också framgång. Först efter två dagar lyckades Israels polis lägga beslag på honom. Men det ledde till tråkigheter för Ben Gurions regering. Der Spiegel sammanfattar:

«1) Om Israels regering utlämnade Soblen till Amerika, så skulle det hos miljoner israeler väcka en misstanke, att en jude förvägrats det skydd, som återinvandringslagen (!) stipulerar, bara för att regeringen fallit undan för Washingtons utlämningskrav. USA:s krav skulle här icke vara tillämpliga, enär Soblen bara dömts för en politisk förseelse i utlandet.

2) Om Israels regering däremot inför en israelisk domstol läte pröva återinvandrings-

lagens tillämplighet, och domstolen härvid skulle döma till Soblens förmån, så skulle Israel nödgas emotse en hård reaktion i Amerika.»

Vad gjorde nu Ben Gurion i detta dilemma? Jo, har man två onda ting att välja mellan så gäller att vara knepig och finna ett tredje och därmed en utväg. Ben Gurion fann lösningen. Han dekreterade: Soblen får inte direkt utlämnas till amerikanerna, men han skall på grund av sitt falska pass deporteras ur landet och med flyg föras tillbaka till New York.

Denna lösning föreföll enkel nog, men den hade en svag punkt, som Ben Gurion just då inte kände till. Den svaga punkten bar namnet James J. P. Mc Shane, detektiv, chef för exekutivbyrån i Washingtons justitiedepartement. Denne herre hade just råkat anlända till Tel Aviv. Och han var oförsynt nog att hänga sig på den israeliske polisläkare, dr Gottlieb, som på israeliske regeringens uppdrag skulle ledsaga dr Soblen tillbaka till New York. Då det statliga israeliske flygbolaget El Al's passagerarplan LY 213 startade från Tel Aviv den 1 juli, destinerat till New York, satt dr Soblen inkämd mellan detektiven Mc Shane och dr Gottlieb. Man skulle väl ha kunnat tro, att saken därmed var slutgiltigt ordnad, men långt därifrån. Nu ge vi åter ordet åt Spiegel:

«Den amerikanske Sherlock Holmes — Mc Shane — hade inte haft en blund i ögonen på 72 timmar så han slumrade till och märkte inte, at Soblen under yllefilten långsamt skar upp en pulsader och sin mage med en bordskniv — ett självmordsförsök, genom vilket spionen tvang maskinen att landa i London»

Time's version lyder en smule annorlunda — så här:

«Då planet närmade sig London, sista station för hoppet över Atlanten, skar sig Soblen med en stekkniv i buken, medan Mc Shane hade gått ut från sin plats i passagerarrummet. Soblen avsåg inte att begå självmord. Han försökte bara skada sig så pass mycket, att han skulle bli förd till sjukhus i England och därigenom vinna tid att försöka få asyl.»

Vilken av dessa två versioner som är den riktiga, må vara osagt; oss förefaller Time's vara den mest sannolika. I alla händelser är det komiskt att nödgas fastslå att två polisövervakare, varav den ene t. o. m. polisläkare, inte räckte till för

att hindra mr Soblen att leka med en bordskniv (eller en förskärate, om nu sådanna tillhandahålls polisbevakade passagerare på ett flygplan?). När Scotland Yard's konstaplar mötte upp på Londons flygfält för att ta hand om den blödande spionen, fräste Mc Shane: «Han är min fånge.» — «Då borde Ni ha passat på honom bättre», svarade Scotland-Yard-männen. Den ledsne amerikanaren måste finna sig i att hans engelska kolleger förde Soblen till Hillingdon-sjukhuset i London.

I detta sjukhus och senare i Brixton-fängelset tillbragte spionen Soblen nu 7 lugna och behagliga veckor, sysselsatt med att läsa diverse intressant litteratur, bl. a. psykologi och reseskildringar. Som omväxling blev han då och då uppvaktat av Englands mest berömda advokater, av vilka, enligt vad man tror sig kunna utläsa ur *The Guardians* rättegångsreferat, några torde vara mr Soblens rasfränder (eller skola vi säga trosfränder?).

Mindre lugnt har Ben Gurion haft det hemma i Israel. Der Spiegel berättar:

«Knappt hade man i Israel fått höra talas om Mc Shanes inblandning, förrän oppositionen i parlamentet anklagade regeringen för att denna tvåfaldigt kränkt rätten: först emedan en utlämning utan föregående dom strider mot Israels lag; för det andra för att USA - detektiven Mc Shanes närvoro under flygresan stod i strid mot den officiella versionen, att Soblen blott utvisats men inte utlämnats till Amerika. De

opponerande parlamentsledamöterna ville framför allt veta, vem som givit flygkaptenen uppdrag att ta med Soblen och dennes ledsagare, och vem som givit Mc Shane tillstånd att följa med på resan.»

Israels regering kände sig illa berörd, men kommunikationsministeren Bar Jehuda ilsknade till: «Jag kan väl intestå vid varenda flygplan och kontrollera, om det finns en detektiv ombord!»

Med knapp nöd undgick Ben Gurion ett misstroende-votum i Knesseth (parlamentet). Han beslöt sig för att försiktigt distansera sig från fallet Soblen och i nödfall t. o. m. begära Soblens återförande till Israel för att där ge honom en juridisk chansse.

Nu kom turen till England att få fallet Soblen i vrångstrupen. Herr spionen var återställd från sina kniviga knep, och engelske inrikesministern Henry Brooke gav i början av aug. order, att

Soblen med ett israeliskt plan skulle vidarebefordras till USA. Soblen stod redan resklar i Brixton-fängelset, då israeliska El-Al-bolaget lätt meddelade regeringen i London, att det icke under några omständigheter tänkte frakta mr Soblen till Amerika utan på sin höjd till Israel! Minister Brooke svarade argt, att antigen skulle El Al flyga Soblen till USA, eller också komme England att förbjuda bolagets maskiner att landa på britisk mark. Dag efter dag upprepade minister Brooke sina hotelser, och dag efter dag fortsatte El-Al att strunta i dem. Det ledde till sist till att Brooke i nervös desperation «föll offer för sin egen juridiska fiktio», som Spiegel uttrycker det:

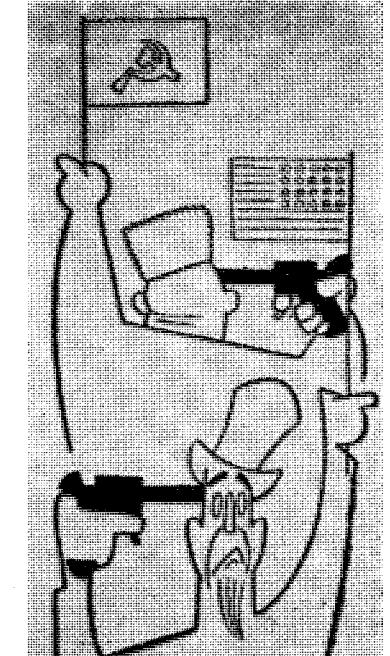
«För att beröva Soblen möjlighet att sätta igång långvariga processer vid engelska domstolar hade Brooke kommit på, att Soblen egentligen, 'teknisk sett', icke existerade för de britiska myndigheterna, vilka aldrig givit honom rätt att inresa och landa. Soblen var så att säga transitogods, 'en individ på genomresa'.

Det engelska utlänningsdekreteret av år 1953 säger emellertid, att en icke önskad utlämning utan britiskt uppehållstillstånd endast kan uttransporteras från England genom samma transportföretag (flygbolag eller rederi), som fört honom dit. Konsekvens: Brooke hade genom att hävna till 'transito'-bestämmelsen berövat sig själv möjligheten att låta ett annat flygbolag än El-Al för Soblen ur landet!»

Alla Englands jurister, domare och advokater grubblade febrilt över denna juridiska nöt: mannen som «teknisk sett icke existerar för de engelska myndigheterna» men som ändå måste avvisas från England! Och vad sker i Amerika? Jo, där reser sig en kongressledamot Francis Walter och dundrar förbittrad mot engelsmännens «sabotage» och kräver invandringsförbud för britter till USA. Och utrikesminister Dean Rusk sänder nervösa specialbudskap till sina ambassadörer i London och Jerusalem! Det hela kunnit nestan inte bli mer groteskt än det var, tycker man. Men visst kunne det:

Under Amerikas tryck växte nervositeten i London mer och mer, och till sist tappar minister Brooke nerverna och begär en kapitalblunder: Han stämplar in ett britiskt visum i Soblens pass och undertecknar samtidigt en deporteringsorder för denne. Därmed kunne Soblen med

(Forts. fra side 5)

enn å stelle dyr og have på landsbygd.

Kara gir også opp. De står foran valget av dyre maskiner til ersfatning for hesten og de ungdommer som har rømt til by og industri.

Så letes det med lys og lykte etter botemidler mot flukten fra landsbygden.

Jeg tror elendigheten begynte med at vi ble «koloniserete» og «siviliserte» av byfolk og spekulanter. Slik som kolonistene i Afrika og Amerika kom med brennevin og glassperler og siden med kanoner, misjonærer og bibler.

Her ble bygdefolket «siviliserte» med brennevin, byjål

stor sannolikhet anse sig räddad från ödets att behöva dö som amerikansk tukthusfänge. Ty en Englandsbesökare med viserat pass kan icke lagligen utvisas utan föregående dom.

*

Så vidt artiklen i FRIA ORD, som var skrevet før dr. Soblen så mystisk, og en får vel si beleilig, avgikk ved døden etter å ha tatt gift på en eller annen måte og av en eller annen art. Noen store undersøkelser ble ikke foretatt i den anledning, men det ble antydet som en forklaring at han muligens var tatt avdage av «trotskister» fordi han skulle ha sendt opplysninger til Sovjet om deres virksomhet i USA.

Hvorledes det nå er med dette, så sukkes en sikkert lettet både i det Israel som utleverte en rasefelle som sökte asyl og i det England som til syvende og sist gav pokker både i lover og bestemmelser og var iferd med å ekspedere dr. Soblen tilbake til USA da dödsfallet inntraff. Kanskje også de amerikanske myndigheter er lettet over å slippe å ta vare på den jødiske sovjet-spionen som hadde så mange maktige og pengesterke venner og beskyttere?

«BYEN MED KANONEN» Dødsdans i Prag

(Forts. fra side 4)
ca. 12 ½ milliard kroner. Vi kunne altså ha bevilget til forsvar 50 mill. hvert år i 250 år — to hundre og femti år — for det beløp som okkupasjonsmakten har kostet landet. Så vår forsømmelse og tillit til Folkeförbundet har dessverre straffet seg tungt.

Videre skriver majoren:
«I de 4 år fra 1933 — 1937 saboterte Stortinget det som utgjorde grunnlaget for den nye hærordnings besparelser, nemlig å få øvelser.

Skjønt hærordningen var vedtatt av Stortinget i 1933 beholdtes i 2 år 60 dager, derpå i 2 år 72 dager og først det 5. år ble det 84 øvelsesdager. Mens forutsetningen var at det straks skulle innføres 84 dager.

I hele 5 år saboterte Stortinget «fritrekningens opphør». Man kan kalle det nesten et bedrag overfor oss i den forsterkede militærkomite som gikk med på den nye hærordning, fordi den dog bragte noe som var bedre enn det vi hadde hittil, m.h.t det viktigste av alt «Øvelser».

Det er først under disse forlengede øvelser at befalat kan få oplæring, for når det bare bevilges til rekruttsko-

og stas, og frarøvet nesten all skogen, jakt og fiske og de største gårdene.

Det går et par skogsbeidere igjen i hver genn. De er bedre betalt nå, men få tomt til hus, til billige materialer? Eller lov til å ta en fisk eller en fugl i den skogen de lever i?

Nei, det er forbeholdt de med tykke bøker, lommebøker og sjekkbøker. Helst utlendinger, fordi de betaler best.

Slik gikk det da vi begynte å verdsette i kroner og ører.

En gang trodde vi vi var likere enn andre når vi kalte oss kristne. Nå tror vi vi er likere fordi vi kaller oss demokrater.

Men de kristne kolonister la land og riker i grus — på jakt først og fremst etter gull. De utryddet indianere, Australias urfolk, de gjorde negrene til slaver, lenket dem og førte dem vekk fra sin hjemstavn.

Bolsjevikene gjorde det samme hundre år senere, de arresterte tvangsarbeidere til sine femårsplan-prosjekter etter telefonkatalogen. For den som hadde ordnet seg med telefon, den var helt sikkert kapitalist og statsfiende.

Nå har de første begynt å frigi negerstater og arabestater, vel på liksom. Snart begynner nok Sovjet å frigi restene av sine millioner tvangsslaver, — de som er

ler blir det ingen øvelse for befalet. — Militærkomiteens borgerlige flertall anførte gang på gang i disse år, at ingen av våre batoljonsjefer hadde ført sin bataljon, og ingen av våre regimentssjefer sett sitt regiment.

Sjeldent har der i Stortingset vært brukt så sterke uttrykk som jeg i 1935 brukte i Stortingen og Militærkommitéens innstilling S. nr. 129—1935, side 7 nederst: «Det vil neppe bidra til å styrke tiliten til Stortingen at man tar til inntekt de oppnådde besparelser, men lar være å oppfylle de forutsetninger, hvorunder man gikk over til den nye forsvarsordning med dens store nedskjæringer».

Så det har nok sin riktighet, hva Scharffenberg anfører at arbeiderpartiet fra 1935 har hovedansvaret for rikets skjebne i 1940. Arbeiderpartiet var stortingsets

igjen av dem. De døde ties med.

Vi lever på paroler. Vi tør ikke være annet enn demokrater i vest, — og folkedemokrater i øst.

Vi jager alle etter gullkalven, danser om den som møllen om lyset. Vi kaller det levestandard.

Sannheten er vel nærmest at vi er på avveier, eller vi leker alle høk over høk.

Jeg piner ut jorda og dyra med kunstgjødsel og kraftfør, jeg tvinger kjerring og onger til å arbeide. Men når onga blir voksne, så forsvinner de ut til «lite å gjøre, mye å tjene». Til byen, til det militære, blir byråkrat.

Men over meg igjen står slaktern, meieriet og kræmmer.

De jonglerer med priser og rare vekter, fettprosent og klasser. Det er vi fattigfolk fra jorda som har satt ben under dem, bygget op slakterier og meierier, satt inn våre fattige kroner i bvggefond og juks, og aldri får hverken utbytte eller rente.

Men skatter får vi, høyere og høyere.

En fet prest skal vi ha til å tukle litt med oss med det samme vi er født, når vi slipper ut av skolen, når vi gifter oss og går i vår grav. Han skal ha god lønn.

Vi må ha politi til å passe på oss så vi ikke drekker oss fulle eller finner på annet tull.

Så skal vi ha kommuner som bygger sentralskoler, lærerboliger, sykehus og gamlehjem. Det er vanskelige saker, de må ha mye skatt og mange fastlønnede folk.

Så skal vi trygdes mot brann. Det koster penger. Vi trygdes mot sykdom, det blir Rikstrygdeverk som har øket sin skatter med 400 pro-

største parti, fra 1936 med nesten halvparten av representantene, 70 av Stortingets 150 representanter.

Både hærordningen av 1927 og hærordningen av 1933 var skjebnetunge slag for vårt forsvar.

Og ansvaret får ligge der det skal ligge. Først og fremst for at det ikke ble mobilisert i tide. Ikke engang lagt ut miner. Kort sagt, ikke brukt det forsvar vi hadde».

Når det gjelder øvelser, kan jeg nevne at jeg kom til Narvik mai 1933, og var regimentsjef i 7 år uten en eneste gang å ha sett mitt regiment. Det var aldri inne til øvelse. Da jeg en gang under okkupasjonen fortalte dette til tyske offiserer, glodde de forbauset: «Aldri inne til øvelse? De var regimentsjef i 7 år uten noensinne å ha anledning til å kunne utdanne Deres regiment? Men slikt er jo umulig? Slikt går jo ikke an?»

Joda. — Det gikk nok utmerket godt an i Norge hvor folket syntes å ha mistet forståelsen av betydningen av et sterkt militært vern straks vikingetiden var slutt. Rent galt ble det etter 1905 da vi sluttet fred med vår eneste mulige fiende, og ennmoret etter 1. verdenskrig, da tyskerne, opphavsmennene til all ufred på jorden, var slatt flatte. Nå kunne vi her i landet ta det med ro.

Den offiser skulle være stiv i ryggen, som ikke mistet motet, og med galgenhumor søkte mange å se på elendigheten, så Quisling hadde nok rett da han engang satt og fortalte om arbeidet i generalstabben og herunder spørte:

«Krig? Vi i generalstabben kunne nok tenke oss at Norge kom i krig, men vi pleide alltid å si at da måtte den i allfall komme i kontortiden!»

sent på få år og bygger millionpalasser.

Så har vi staten. Staten som styrer oss og tar 10 til 1000 prosent i skatt på det vi kjøper. Han, staten skal trygde oss mot krig og trenger militærvesen til 1500 millioner kroner om året.

Vi håper snart å ha 50 000 lærere og ti femten års skolegang så ingen skal slippe ut i arbeidslivet før han er ufør og kan heve trygd. Og da blir det morrosamt å leva.

Og enda mere morro blir det når de siste ti prosentene som er så dumme at de arbeider med jord og skog og steller dyr får seg en bil og en fast stilling.

Da skal vi få billig mat fra Fellesmarkedet eller Krutsj.

(Forts. fra s. 4)

opp bordskuffen Hvide papirflak flagrer ut og blyantene farves røde på gulvet. Tyskeren raser gjennom salen, han må knele ned og presentere skuffen som et fat. Noen gardister stanser med «arbeidet», også doktor Hora kommer interessert nærmere. Gutten føler seg meget betydelig, han roper på en kamerat og hvisker noe til ham. De ler begge, gardistene danner en sirkel og venter spent. Gutten som har forlangt en planke, går langsomt bort til slaktebenken ved veggens og vinker noen bort til seg. En ung kvinne i en vid, lys kappe reiser seg krumbøyet, ansiktet hennes er helt vått av sved og forvridt av smerten. Hun er imidlertid ikke såret, hun har fødselssveer.

«Denne tyske so», gardisten peker med fingeren på henn, «har hatt den frekkhet å forlange en lege fordi hun skal kalve!» Ordet «kalve» finner gardistene så komisk at han må avbryte talen sin til den lykkelige muntheret er over.

«For at de tyske svin ikke skal tro at vi er mordere som de, skal vi hjelpe henne til å bringe ynglen til verden. Legg deg ned!» Kvinnen skriker skingrende og tumler forferdet bakover. Straks blir hun grepst av to gardister og kastet overende på gulvet. En holder hendene hennes, den annen bera. Arrangøren av denne lek legger den lange skuffen på maven hennes, hans kollega plaserer seg på den ene side og han selv på den annen — en, to, tre — begge hopper samtidig opp på skuffen og gyngen er ferdig. Opp og ned, opp og ned.

Gardistene klapper skrålende i hendene — opp og ned. Doktor Braun finner på en eller annen måte døren, nå hamrer pianoene gudskjelov påny, bare ut, bare vekk. Hva har doktor Hora sagt? «Godt gjort, gardister, godt gjort!» Dette er da umulig! Er noe slik virkelig mulig?

Nede på gårdspllassen blir det ordnet med ny tilførsel til mordsalen. Omtrent hundre ledd av menneskekjeden blir pisket inn gjennom døren. Politifolkene debatterer stadig. Det er vårt annet «Weisser Berg», sier en like ut «Det er slutten. Nå kan det ikke komme mere».

FINNES DER EN KVINNE

i 60 årsalderen, med lyst humør og som mangler et hjem, der vil stelle for en enkemann, 71 år. Har eget hus på Sørlandet. Skriv til meg via eksp. under bll. mrk. «Enkemann»

HUSK

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE

Averter i «Folk og Land»

LØRDAG 13. OKTOBER 1962

FOLK OG LAND

Ridder, Død og Djævel

(Forts. fra s. 1)

Lansen over højre Skulder og frygtløs frem over Kryb og Pandeskaller, hans Maal er rimeligtvis den stolte Ridderborg, der knejser højt oppe paa Bjerget.

Saa vidt vides, har Albrecht Dürer ikke selv uttalt med Ord, hvorfor han har udført dette alvorlige Kobberstik; og da en Kunstner af Dürers format næppe har gjort et saadant Mester-værk uden at have en Mening med det, maa det være tilladt, at man søger at tolke hans Tanke.

Netop fra en Tid, hvor Middelalder og ny Tid mødes, kommer dette Billede som et Udtryk for en højbaaren Kunstners hyldest til VIRTUS. Dette Ord, der i Almindelighed oversættes ved »Dyd«, kommer af vir, en Mand, og betyder alt, hvad der har med Manddom at gøre: Mod, Kraft, Dygtighed, Vilje og Tro.

Den, der kender Dürers alvorlige Kunstværker: Lidel-seshistorien, Martyrbilleder, de forfærdende Dommedags-synder fra Aabenbaringen, de yndefulde Mariabilleder og de store, dyptskuede Portrætter, kan ikke andet end tro, at han har tænkt grundigt og alvorligt over Gud og Mennesker, over Liv og Død. Som den geniale Kunstner har han fra sin egen Tid skuet ud over Historien og dannet sig et Livssyn.

Han vidste, at Livet var Alvor og Strid, og at Døden venter oss alle, men i hans Sjæl har de Toner lydt, som St. Blicher formede i følgen-de Vers:

Om Strømmen mod Dig bruser,
vov at staa!
Om Natten sortner, Yngling,
vov at haabe!
Synk ej, for Tordnens røde
Hamre slaa!
Gak ej i Skjul ved Regnens
første Draabe.

En ædel Sjæl for Stormen
ræddes ej,
Den kække stander oprejst
under Tordnen;
han finder genem Taagerne
sin Vej,
i Nattens Mørke skuer han fra
Jorden.

Han var klar over, at Vejen var farlig, at onde Magter fulgte os i Hælene, og kunde de bringe os til Fald, var det deres bedste Glæde. Men netop derfor gælder det at være urokkelig i Viljen, u-rokkelig i Sadlen, fuldt pansret paa Sjæl og Legeme.

Se Ridderens mandige Aasyn! Det lyser af Vilje og kraft. Øjnene har set det Maal, han vil følge, men der er ingen Sideblik til Time-glasset, han veed, at Døden er ham viss, men han kender ikke til Frygt. Han vil slaas, saa længe han har Liv, med

Døden og Djævelen, men skrämmme ham skal de aldrig. Uforfærdet rider han frem, ingen skal bringe ham ud af hans Bane, hans Liv og Død staar i Guds Haand.

Ernesto Dalgas ender sin »Dommedagsbog« (1903) med et Digt, hvoraf nogle Vers skal gengives:

Mennesket strider i Hvirvelens Elv,
han hildes af Blændværkets Damp.
Over ham lyser de evige Selv,
hvis Liv er Historiens Kamp.

Kræv ikke Liv og kræv ikke Lyst,
kræv ikke Salighedslon;
søg at faa Del i Heroernes Dyst —
at ofre Dig være Din Bøn.

Tiden vil komme med Graad og med Blod;
der kommer en Dommedagstid, en Tid, hvor der kræves det reneste Mod
for at kunne bestaa i dens Strid.

Træde I skal i et Hav af Blod med Tvivl og Tungsind i Bryst; stride skal I med Dødens Mod for at naa den forjættede Kyst.

Tusinde Helte skal lide Tortur, tusind Martyrer skal dø. Solskinnende ligger en Paradismur hinsides den blodige Sø.

Slægten skal samles i Solens Land, genfødt i det blodige Bad; paa Tomten efter Aarhundrets Brand opreses Elysiums Stad.

Lege skal de med Tavl af Guld og smile ad Fortidens Drøm. Heros-Slægten staar højtidsfuld under Stjærnernes evige Strøm.

Albrecht Dürers Ridder smiler ikke, men der er ikke Skygge af Tvivl under hans hjelmklædte Pande, og hans fastlukkede Mund vidner om, at skal han gennem Dommedagsstriden, saa er han også den, der skal slaa til med Fynd og Klem i Guds Navn.

Han er den Heros, den Menneskehedens Heilt, der vil kæmpe mod Døden og Djævelen. Han kender Pinslerne;

han har set Kristi Lidelseshistorie; han veed, hvordan

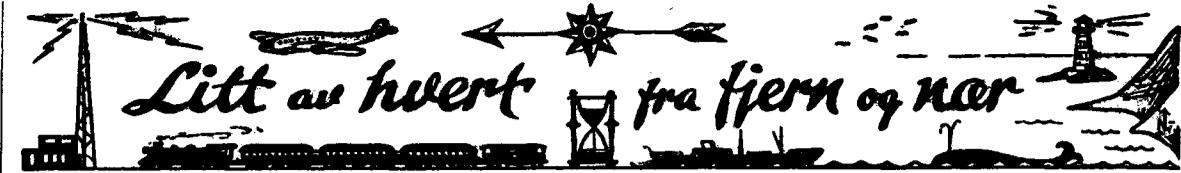
Martyrerne, de hellige Mænd og Kvinder, blev pint; han har set Jeanne d'Arc paa

Balet; han har set Marchal de Retz begaa alle de Ugæninger, som Marquis de Sade

digtede om; han veed det hele. Men urokkelig rider han frem, han veed det samme som Valdemar Rørdam, der i »Dansk Tunge« (1901) skrev:

Skal Du og jeg mon ikke dø, nedmejes som det modne Hø — men strækker vi derfor Vaaben?

Nej. slænge sløvt sig, med et

VÅR ÅRE OG VÅR MAKKT.

Norge har tydeligvis ingen lykkelig hånd når det gjelder Kuba. De fleste husker vel fremdeles oppstyret omkring Norges salg av våpen til den Vestens venn Batista som ble styrtet vesentlig gjennom amerikanske intriger. Det var dengang alle de blåøyede demokratiske fjols trodde at Castro var den store demokrat som skulle bringe Kuba fred og lykke og USA en ny trofast satellitt. USA har nå innsett sin fåpelighet og prøver på alle måter å komme den

Suk.
og vente Leens visse Hug,
gør Trællesjælen og Taaben.

Og Albrecht Dürers Ridder er hverken Træl eller Taabe, han er en Ridder af den hellige Aand. Han veed, at vi Mennesker er smaa, uendeligt smaa, vor Jord er kun som et Sandskorn i Verdensrummet, Tider skal komme, Tider skal henrulle, og vore Navne glemmes som Sne, der faldt ifor. Selv de største Navne skal glemmes, selv Mindet vil svinde, skønt Odin har sagt, at «eet veed jeg, der aldrig dør: Dommen over de Døde» — alt vil forgaa. Hvorfor da kæmpe, hvorfor da rette Vildfarelser, hjælpe, være ædel og god?

Sten Selander har givet Svaret i »En Dag« (1931):

Ty någonting tar ändå här gestalt
som överskygger Skyttens nebulosor
och vintergatornas och världssystemens kosor —
vårt, mänskoandens eviga:
trots allt.

Derfor rider Albrecht Dürers pansrede Ridder viljefast og trofast videre, han er Menneskehedens Ridder, de djævelske Kræfter vender han med foragt Ryggen, Dødens Trusler bekymrer ham mindst af alt, han er Personliggrørelsen af Menneskets højeste Stræben, Menneskehedens evige: TRODS ALT!

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 38

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Arkitekt

H U S T A D

Bærumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 - Oslo

ANNELINE PAROW

TANNMINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen Kirke - Voldsminde

tidligere protesje Castro til-livs, mens Castro på sin side er ivrig opptatt med å bygge ut sovjetruisiske baser på Kuba. Og så trækker naturligvis den norske utenriks-elefanten midt opp i glassbutikken igjen. Det er ganske typisk for den norske arbeiderpartiutønikspolitikken, som Høyre også er så begeistret for, at man først låser Norges skjebne fast i en krigsblokk sammen med USA for derefter å gjøre business med transport av krigskontrabande til USA's fiender. Vår ære og vår makt har som kjent hvite redere og fåpelig utenriks-ledelse oss bragt.

*

GOLDMANN TIL SOVJET-UNGARN

Dr. Nahum Goldmann, president for den jødiske verdenskongress har hatt samtaler i Zürich med to representanter for de ungarske jøder om erstatningskrav fra de ungarske jøder — ikke til sovjetdelen av Tyskland naturligvis, men til Bundesrepublikken. De to utsendinger innbød dr. Goldmann til et besøk i Ungarn.

*

FRANKRIKE OG BUNDESREPUBLIKKEN

Da overborgermesteren i Bonn, Daniels, i sin hil-singstale til de Gaulle under dennes besøk minnet om at det alltid hadde vært nært forbindelse mellom Rheinland og Frankrike, ble han avbrutt av en pipe-konsert ledet av tyske stu-denter. Men så bestod da også «den nære forbindelse» i Rheinbund og i sepa-ratisme!

*

TYSK HIJELP TIL USA

Efter hva DEUTSCHE SOL-DATEN-ZEITUNG meddeler forhandlet den tyske for-svarsminister Strauss i sep-tember med den ameri-kanske viceforsvarsminister Gilpatrick om tyske våpenkjøp i USA til en verdi av 3 milliarder D-mark. Dette er et meget betydelig beløp for den nødlidende ameri-kanske industri, slår bladet fast og minner i den forbin-delse om at årsomsetningen for Krupps foretagender beløp seg til 5 milliarder D-mark.

*

DE TYSKERE, DE TYSKERE

Det er ikke måte på hvor underdanige og eksempla-

riske nydemokrater tys-kerne er blitt. Således sa en av de tyske hallomenn under de Gaules besøk at musikkorpset spilte Mar-seillaisen og «tredje vers av Deutschlandlied». Det må være tillatt å spørre hvor-ledes musikkorpset klarer å markere forskjellen mel-lom det tydeligvis uakseptable første verset og det tredje verset som er demo-kratisk akseptabelt?

*

PRAGER-VITS

Følgende vits gjør nå sin rundgang i Prag: På jern-banestasjonen i Prag tref-fer en mann en betjent og spør ham hvor han skal reise hen. «Til Revnice (en by 25 km. fra Prag). Jeg skal kjøpe kjøtt.» — «Men hvorfor dit? Hvorfor går du ikke til slakterforretningen på Wenzelplass?» — «Jo, jeg gjør da det, men køen begynner i Revnice!»

*

EN FIN ANKLAGER

En av anklagerne i Eich-mann-saken som fikk spe-siell god presse i Vestens nydemokratiske aviser, riks-advokatens stedfortreder Jakob Baror er dømt ved retten i Tel Aviv som be-drager. Han var ikke jurist i det hele tatt, men brukte sin fars papirer. Herfor fikk han 3 måneders fengsel med utsettelse av fullbyr-delsen inntil en benådningssøknad var avgjort. Vi synes det var en streng straff, for når alt kommer til alt, så hadde man vel ikke mere bruk for jurister i Eichmansaken enn i det norske «retts»oppgjøret. For som de svenske folkeretts-lærde sa: med rett i vanlig forstand hadde landssvik-oppgjøret i Norge intet å gjøre, og den alminnelige mening om Eichmannaf-færen tør vel gå i samme retning.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 32 14

Abonnementspriser

fra 1/1 1963:

Kr. 36 — pr. år, kr. 18 — pr halvår i Skandinavia. Utlandet: Kr. 40 — pr. år, kr. 20 — pr. halvår. I nøytralt omslag innen-lands: Kr. 46 — pr. år, kr. 23 — pr. halvår.

Løssalg inntil 1/1 1963 kr.

0,75 — senere kr. 0,85.

Annonsepris kr. 0,40 pr. mm og spalte.

Bruk postgironr. 16 450.

Utgiver A/L Folk og Land

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94